

[Ole Bjørn Kraft.]

sen]: Hvad hedder hun?). Nemesis. Skæbnen. Den ugunstige skæbne for regeringen.

Dernæst er det værd at fastslå, at forslagene ikke indeholder en forhøjelse af den direkte beskatning. Den direkte beskatning har også efter vor opfattelse nået sit maksimum, den kan ikke forhøjes yderligere. Jeg noterer denne kendsgerning som et af de få lyspunkter i finansministerens tale.

Der er imidlertid mange andre områder, der kalder på indsigt og modbetragtninger. Det gælder besparelsesafsnittet. Det kan ikke undgås, at kriseplanen må efterlade et forstemmende indtryk, når man sammenligner de besparelser, regeringen på den ene side har til hensigt at gennemføre hos borgerne og på den anden side agter at gennemføre i det offentlige egne udgifter. Finansministeren har unægtelig ofret flere kræfter på at udforme de midler, hvorigennem han kunne øge statens indtægter ved udskrivning hos borgerne, end han har ofret på den opgave at finde veje og midler til at nedsætte statens udgifter. Ministeren vil afvikle mælketilskuddet, men imod kompensation i form af forhøjede børnetilskud. Han formindsker statsbanernes underskud mod at forhøje godstaksterne; men det var jo simpelthen en nødvendighed, da statsbanerne i modsat fald, når benzinafgifterne skulle forhøjes, ville få en helt urimelig konkurrenceevne på den private erhvervskørsels bekostning. Dernæst gentages forslaget om forhøjelse af posttaksterne, der heller næppe kan betragtes som nogen egentlig besparelse, da postvæsenet næppe koster staten særlige udgifter.

Endelig bebudes derefter, at man ved forhandling i de forskellige ministerier vil tilvejebringe yderligere besparelser, men der angives ikke noget bestemt beløb herfor, og det mærkes jo tydeligt gennem den højtærede finansministers tale, at han ikke nærer megen tillid til, at det vil lykkes for ham. Finansministeren regner ikke med større besparelser end 60—70 mill. kr. Nu er staten i den heldige situation i forhold til borgerne, at den ikke er pålagt tvang; men mon der ikke er mange borgere, som forholdsmæssigt skal spare dobbelt så meget som staten, der med lige så stor ret, som finansministeren gør det i dag, kunne sige,

at de virkelig ikke er i stand til at nedskære deres udgifter med mere end et ret begrænset beløb, måske slet ikke. Men til dem siger staten: I skal spare! Den burde også sige det til sig selv.

Vi tiltræder naturligvis, at der ikke vil blive tale om yderligere nedskæring af forsvarsbevillinger. Jeg ved, hvor vanskeligt det er med disse besparelsesforslag; det er ikke længere berettiget at slå sig til tåls med det, der hidtil er opnået på dette område. Jeg er overbevist om, at det må være muligt på en lang række områder af det offentlige omfattende civilanlægsvirksomhed at få udgifterne betragteligt reduceret. Den mangel på virkelig besparelsesvilje, som forslagene er et udtryk for, er i vore øjne en meget alvorlig sag. Den bidrager til vor skepsis overfor regeringens forståelse af situationen og overfor planens virkninger på længere sigt. Jeg vil slet ikke bestride, at dette besparelsesfelttog burde være startet tidligere, men situationen er nu så alvorligt forværret, at besparelsespolitikken må sættes blandt det første fornødne.

I forbindelse hermed vil jeg meget gerne som noget for os overordentlig væsentligt understrege den omstændighed, at finansministeren heller ikke møder med konkrete forslag om besparelser på boligstøtteleovens område. Ministeren nævner, at regeringen gerne vil forhandle om sådanne besparelser, hvis det kræves under de forhandlinger, der nu skal finde sted, men han møder ikke med noget selvstændigt forslag. Dette er der så meget mere anledning til at bebrejde regeringen, som kendsgerningen jo er den, at boligstøtteleven mere end nogen anden enkelt foranstaltning bærer ansvaret for den nuværende vanskelige situation i vor økonomi. De penge, finansministeren har hentet i nationalbanken, og hvormed han har øget forbruget, så det har ført til den alvorlige valutasituation og den krise, vi er inde i, er jo først og fremmest brugt til at finansiere boligbyggeriet. Fejlen er den, at de penge, som finansministeren ikke kan få til denne lovs finansiering ved at sælge statsobligationer i det åbne marked, simpelthen tages i nationalbanken. Finansministeren standsede den tidligere regerings udbud af byggeobligationer og satte derved en krise i gang, og da han forsøgte at gen-